

Dimma og »værd at huske«

Í **DANSKARI** oddagrein til froyrskar lesarar í Føroyum undrast Dimma seinasta týsdag á hvussu lítið, ið verður gjørt burtúr effektivu veðhaldum landskassans í fjølmiðlunum, samanborið við levnaðin allan av hóast alt minni »tapir« til landssjúkrahúsið, klárar hetta ikki at halda ætlaðu játtanina.

ÖLL skulu vit spara, eisini landsjúkrahúsið, men vit skulu vera teir fyrstu til at viðganga, at rímliga ræktin á landssjúkrahúsinum ikki skal sparast í hel fyrri einhvønn pris, og sum altíð, tá um rímliga almannavæðing ræður — verða fremstir í arbeiðinum fyrri at finna nýtiligar loysnir á hesum trupulleika eins og teimum mongu øðrum, sum Føroya fólk av góðum grundum ikki væntar loystar av øðrum enn Javnaðarflokkinum.

TANN álvarsliga politiska viðgerð, málið um sparingarnar á Landssjúkrahúsinum síðan hevur fingið, og fyrst og fremst av Javnaðarflokkinum, prógvar eisini, at so er, og vit kunnu als ikki geva Dimmu og sambandinum viðhald í, at ov nógv hvóasták er gjørt burtúr. Heldur tvørturímóti, júst tí at ein av politisku høvuðssetningum okkara er

dag og dagliga at fylgja við í gongdini í øllum samfelagsliðum okkara og bæta um sum frægast, heldur enn bert at lata standa til so okkurt líknandi ólíkindum ella størri samfelagsligum svullum spyrjast burtúr.

POLITISKT kunnu slíkir svullir koma væl við, og okkurt kundi bent á, at Dimma og sambandið eru heldur enn ikki misnøgð við, at hetta fyrri teir »líta mál« verður tikið upp til so álvarsliga politiska viðgerð og helst ikki gerast tann svullur politiskt og á annan hátt, teir innast inni vónaðu.

VÍKJANDI vinnuøguleikar og figgarlig trongstöða landskassans ávirkar gerandisdagin hjá flestøllum, og stöðan er í veruleikanum so álvarslig, at at sær komnir andstöðupolitikarar og flokspolitisk málægð sum eitt nú Dimma nú áttu at lagt, um enn bert eitt sindur, av orku teirra í eitt neyðugt endurmenningararbeiði, heldur enn bert at borðreiða við innantómum briksli um eitt nú fallin og farin veðhald, so syndarlig tey annars eru.

FAST stendur eisini, men ikki øllum froyingum greitt, at óhugnaligu veðhaldsupphæddirnar, landskassin seinastu árinu hevur knógvað undir, fyrri ein alstóran part stava frá skipafløgum undir sambandslandsstýri-

num mikla — tí við øllum farmaskipunum, Globalbátunum, sum sambandið var so ovurtrygt við og segði seg kunna selja við vinningi til eina og hvørja tíð og við vitleyst yvirfíggaðu skipunum øllum, teir kroytu inn á grunnar okkara eftir nærum onga tíð.

VIÐGANGAST skal, at hetta eisini var broytingartíð fyrri Føroyar og at ikki ber til einvíst at lasta øll og alt, sum vónir vórðu settar til, men tað er ein óreiðiligur politiskur veruleiki, at tað var henda illa umhugsada fiskivinnuølegging sambandsins, sum av álvara fekk gongd á vitleysu stuðulsmýlluna, sum alt síðan bert hevur malið skjótari og skjótari — heilt til m.a. Javnaðarflokkurin endaliga fekk viðhald í, at eingin meining kundi vera í framhaldandi at niðurfiska okkara lívsgrundarlag og hartil við alsamt vaksandi studningum.

GRUNDLEGGJANDI ójavnarnir í politisku áskoðanum standast innast inni av, hvussu væl vit líta okkara medmenniskjum til. Onkir politiskir leiðarar og harvið politiskir flokkar vilja ikki líta fjøldini nakað til, meta hana ikki øðrvísi enn einhvørja rávøru, sum bert kann brúkast undir fyriskipan teirra fáu og lønast hareftir. Aðrir líta fólkinum meira til, ja, grunda alt teirra politiska virksemi á øll evni hins ein-

staka — og undir felags ábyrgd fyrri fólksins og landsins trivnað er hetta leiðin fyrri allar at sær komnar tjóðir. Millum hesar vilja vit javnaðarflokkar teljast.

LÍVSGRUNÐARLAGIÐ má vera fremsti partur av hesi felags ábyrgd, hvussu vit taka okkum av teimum, ið hjálpa hava fyrri neyðini, herundir heilsuverkinum, ein annar táttur.

TAÐ ber tí ikki Javnaðarflokkinum til bert at venda eitt nú sjúkrahústrupulleikum okkara bakið og siga sum aðrir flokkar, at hasi og hasi tøluni einsamøll ikki ganga upp og at einki tí gerst við stöðuna. Nei, sum øll onnur mál, skal hetta eisini takast upp til gjølliga og tiltrongda viðgerð — ikki tí at tað endiliga skal kosta meira — men fyrri at tað sum endaliga írestar ikki bert skal vera vanlagna hjá ávisum starvsbólum. Hetta er Javnaðarpolitikkur — eisini tá ástendur.

Eidesgaard gongur ynskjunum á mót

leilsupolitikkurin fram til aldarskiptið

Jóannes Eidesgaard ætlar nú kortini at kalla fakfeløgini inn at samráðast um sparingarnar á Landssjúkrahúsinum.

Harafturat fer hann í næstum at leggja uppskot fram um, at ein nevnd av fakfólkið verður sett at gera álit um eina heildarætlan fyrri heilsu- og sjúkrahúsverkið fram til aldarskiptið

Jár legði Jóannes rammurnar fyrri teimum spariætlanum, sum skulu minka um útreiðslurnar hjá Landssjúkrahúsinum við sjei milliönnum, fyrri landsstýrið.

Men hóast tann »deadline« sum landsstýrið fyrri viku síðani setti fyrri at finna pengarnar var úti í gjár, er ikki vist, at síðsta orðið enn er sagt.

Fakfeløgini verða nevniliga helst innkallað kortini!

Prinsippspurningar

At tosa við einstakar persónar gevur sjálvandi nakað, men orsakað av at vit allatíðina koma inn á prinsipiellar spurningar, ber illa til at gera nakrar avtalur, sigur Jóannes Eidesgaard, eftir at hann hevur fundast við allar starvsbólkar á Landssjúkrahúsinum.

Og hetta er orsakin til, at Eidesgaard nú - hóast hann hevur verið ímóti tí higartil - fer at mæla

landsstýrinum til, at fakfeløgini verða innkallað til fundar.

Mugu spara lønirnar

Jóannes Eidesgaard fegnast um, at ein lækni í dag sigur, at hann hevði gingið við til at avspáka við ongari løn, um tað stóð honum í boði.

Hetta er einasti möguleiki, sigur landsstýrismaðurin. So nógv er nú spart á landssjúkra-

húsinum síðani 1989, at tað ber sera illa til at fara eftir øðrum enn lønunum nú.

Ein broyting av bygnaðinum kundi sjálvandi spart uppá longri sikt, men tann bráðfengis trupulleikin vit sita við í dag, loysist bert við lønarniðurskurði ella frígöngu.

Jóannes vísir á, at bara avmarkaðar avtalur um lønarafturhald kunnu geva stør úrslit.

Landssjúkrahúsinum eru so nógv fólk, og lønirnar eru so mikið høg, at har skal ikki nógv til fyrr enn tað munar.

Tí má ein royna at klára ein part av sparingunum við at gera avtalur við

á fakfeløgini, sum eru umboðað á Landssjúkrahúsinum.

Hann vísir til lærarafelagið, og sigur seg vóna, at onnur fara at vísa sama